

[Aksel Larsen.]

Basis kunde have den fornødne Tillid i det danske Folks overvejende Flertal.

Der er talt om, at dette Forslag, som man nu vil ophøje til Lov, er vedtaget af Arbejderne og forkastet af Arbejdsgiverne, og man har sagt, at det derfor ligger noget anderledes end med Hensyn til Slagterikonflikten, og derfor er Regeringen ikke saa begejstret for at ophøje dette Mæglingforslag til Lov. Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen sagde, at hvad Slagteriforslaget angik, var det jo vedtaget af begge Organisationers Ledelse. Jeg synes dog, at det ærede Medlem kunde gøre Forsøg paa at holde sig til Sandheden. Slagteriforbundets Ledelse kan ikke vedtage noget som helst Overenskomstforslag. Den kan love Forligsmanden at anbefale eller den kan lade være at anbefale et Mæglingforslag; det er alt, hvad den kan, og det er alt, hvad der er sket. Den har anbefalet et Forslag to Gange, og det blev forkastet to Gange, saa det er overhovedet taabeligt at føre dette Punkt frem i Marken som Argument for det, man foretog paa Rigsdagen dengang.

I øvrigt har jeg forstaaet Forligsmanden saadan, at han meget ugerne, eller maaske aldrig, stiller et Mæglingforslag, hvis ikke begge Parters Forhandlere lover ham at anbefale det. Jeg formoder, at noget lignende er sket i dette Tilfælde. Jeg ved ikke, hvad der er sket paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling, men hvis ikke Forligsmanden havde Grund til at tro, at Arbejdsgiverne vilde vedtage, havde han efter sin Praksis ikke stillet sit Forslag. Altsaa, hvis mine Formodninger om, at Forligsmanden har sikret sig, at begge Parter paa Forhaand var velvilligt indstillet, er rigtige — og det kan det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen udtale sig om med stor Sagkundskab —, ligger Sagen denne Gang paa en Maade analogt med det forrige Tilfælde.

Det gør den maaske ogsaa paa en anden Maade. Arbejderne har nemlig aldeles ikke vedtaget Forslaget. I den Henseende savner jeg nogle Oplysninger fra Statsministeren og i Bemærkningerne til Lovforslaget. Jeg kan ikke forstaa, at de ikke er der. Jeg synes, at min Kritik af Manglerne, da vi behandlede Forslaget om Slagteriarbejderne, var yderst berettiget, og jeg synes, at det havde været rimeligt, om Statsministeren i Bemærkningerne til Lovforslaget havde ladet indføre Stemmetallene saavel fra Arbejdernes som fra Arbejdsgivernes Afstemning. Det er ikke sket, og saa ser jeg mig nu som dengang nødsaget til at komme

med de saglige Oplysninger, Tinget bør have, for at kunne behandle Sagen.

Det ligger saadan, at ved Urafstemningerne i Arbejderorganisationerne blev Forligsmandens Mæglingforslag forkastet med 52 628 Stemmer imod 51 735. Man har imidlertid henholdt sig til, at Arbejdsmændene har vedtaget det; dér var 50 067 Ja-Stemmer og 49 434 Nej-Stemmer, altsaa et Flertal af Ja-Stemmer paa ca. 600. Man skal imidlertid vide, under hvilke Former denne Afstemning foregik. Den foregik paa den Maade, at man ikke alene lod de 30 000—40 000 Arbejdsmand, der var berørt af Konflikten, stemme, men man sendte Forslaget ud til Urafstemning blandt 200 000 Arbejdsmandsforbundsmedlemmer, alle de Medlemmer af Dansk Arbejdsmands Forbund, som er beskæftiget uden for Land- og Skovbrug. Tillige havde man udkrevet et ekstra Kontingent paa 15 Kr. om Ugen for alle de Medlemmer af Forbundet, der ikke var berørt, der altsaa ikke var i Strejke, og det er vel menneskeligt forstaaeligt, selv om det ikke er anbefalelsesværdigt, at mange af dem har tænkt: lad os nu se at faa den Strejke afsluttet — paa de strejkendes Bekostning —, saa vi slipper for at betale de 15 Kr. De strejkende fik en meget elendig Understøttelse — ja, det er ikke noget, jeg siger her for at anklage det høje Ting, for det kommer ikke Tinget ved, men jeg synes, at Tinget skal kende det —, og mange af de strejkende var i meget store økonomiske Vanskeligheder og maatte pantsætte deres Tøj og deres Radioapparater o. s. v. for at kunne betale deres Husleje, og det kunde ogsaa faa mange af dem til at sige: saa lad os hellere, da der ikke synes at være nogen anden Udvej, give op.

Under disse Omstændigheder foregik Urafstemningen hos Arbejdsmændene, og alligevel stod det lige paa Vippen. Der var ca. 50 000 Nej og ca. 50 000 Ja. Det tyder absolut ikke paa nogen Begejstring for Forslaget, og naar man tager alle de afstemmende Arbejdere i Betragtning, var der altsaa Flertal imod Mæglingforslaget.

De saakaldte officielle Stemmetal lyder imidlertid paa Flertal af Ja-Stemmer, fordi det kommer det, man kalder de kompetente Forsamlinger. Det er noget, man har indført igennem Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder, som den blev revideret før Krigen, hvor man har fastsat, at hvis ikke 75 pCt. af dem, der skal stemme, har deltaget i Afstemningen, kan den saakaldte kompetente Forsamling, Hovedbestyrelsen for Forbundet, supplere, hvad der mangler.